

Osynliga gränser

1:a pris i klassen gymnasieungdomar, av Miharia Sadat Mohammad Amid

Lena satt vid köksbordet och stirrade fundersamt ut genom fönstret mot radhusträdgården. Gräsmattan var blöt efter nattens regn, och löven från björkarna hade samlats i små högar längs staketet. Det var oktober nu, och med varje dag som gick verkade mörkret ta ett fastare grepp om ljuset. Albin satt på huk i trädgården, försjunken i något – kanske en snigel eller en liten pöl? Hon kunde inte riktigt se från där hon satt, men leendet på hans kind avslöjade en tyst glädje över sin upptäcktsfärd.

Dörren till hallen öppnades, och hon hörde steg ekande genom huset. Något i takten av hans steg fick hennes hjärta att stanna till, och väggarna verkade stänga sig omkring henne. Adam skulle vara sen idag, men en snabb blick på klockan på köksväggen visade en annan historia. Klockan var redan 19.00. Lena kände numera att hon hade förlorat greppet om tiden.

Hur var jobbet?”, hörde hon sig själv säga hastigt, i ett misslyckat försök att fylla rummet med ord, då det kändes som om det sakta kollapsade runt henne.

“Som vanligt”, svarade Adam nonchalant. Lena visste att det inte var som vanligt. Hans jobb hade blivit alltmer krävande, och han var borta mer än någonsin. men Lena var van, van vid att spendera dagarna ensam. Det är för Albin skull, hade han försäkrat henne när hon slutade hennes jobb på biblioteket.

“Det är bättre om du är hemma med honom när jag är borta. Han behöver dig. De betalade inte ens dig bra, och vi har råd nu. Du behöver inte alls jobba överhuvudtaget, du kan slippa tänka på arbetslivet.”

”Lena? Är middagen klar?”

”Vadå?”

”Middagen”, sa han kort och gav henne en blick som var svår att tolka. Han hade sagt att han skulle äta ute med kollegorna, men Lena visste bättre än att påpeka det. Hon reste sig och gick till spisen. Rörelserna var inlärda, automatiska, inget som längre krävde någon tanke. Det hade gått många år nu.

En vintrig kväll stod Lena framför badrumsspeglin. Utanför virvlade snön i vilda snöflingor, och vinden tryckte sig mot fönstren med en ihållande kraft. Kylan kändes påtaglig, som om den ville tränga sig in i värmen av huset. Albin hade just borstat tänderna, och hon kunde svagt höra ljudet av hans vändande och vridande från sovrummet, vilket fick ett litet leende att spela över hennes läppar. Men när hon granskade sin spegelbild, insåg hon plötsligt hur länge det hade gått sedan hon verkligen sett sig själv. En våg av insikt sköljde över henne; hon hade helt slutat ta bilder på sig själv. Tanken på att vara med på gruppbilder fyllde henne med skräck, även om hon inte riktigt kunde sätta fingret på varför.

Djupt inne i henne spelade hennes sinne upp det ögonblick som inträffade för exakt två år sedan när Adam fick priset som Månadens Anställd—troligen början på hans framgångsrika karriär. Hon kunde tydligt minnas hur hon stod vid sminkbordet, redo för firandet. Adam hade granskat henne från andra sidan rummet, hans blick skarp och bedömande.

”Det verkar som om du inte längre lägger tid på att se bra ut”, hade han sagt, med en röst som kändes iskall, medan han närmade sig, inspekterande henne som om hon var ett objekt. “Du har fått mörka ringar runt ögonen, och rynkorna vid munnen ser värre ut.”, sa han, med avsmak i rösten. Orden hade skurit djupt, ekande i hennes sinne medan han gick ut ur rummet utan att ens ge henne en sista blick.

Lena hade inte svarat, och hennes hjärta sjönk. Kanske hade hon gått upp i vikt, tänkte hon och la handen på magen. Kanske kunde filler och botox fixa de ihåliga ögonen och rynkorna, som om en snabb lösning kunde dölja de djupare problemen inom henne. På festen hade en kvinna berömt

hennes man: "Hur lycklig du måste vara som har en sådan man." Lena hade svarat med ett påklustrat leende, men hon kändes långt borta, som om hon sveptes bort i den mörka vintern. Kanske var hon där ute, djupt nergrävd i snön, oförmögen att ta sig upp. Oförmögen att bryta sig loss.

Den sista snön hade smält, och trädgården var täckt av blött slask. I köket förberedde Lena ett mellanmål åt Albin som inte gillat middagen. Klockan visade 18:25. Hon öppnade kylskåpet och sträckte sig efter osten när ett kras och en tung duns ekade genom huset.

"Albin?" ropade hon, med hjärtat i halsgropen.

"Mamma!" skrek han, rösten fylld av panik.

Lena släppte allt och sprang mot ljudet, in i Adams kontor. Mitt på golvet satt Albin, med uppspärade ögon och tårarna rinnande nerför kinderna. Runt honom låg resterna av en av Adams mest värdefulla statyer, krossad i bitar.

Med små, darrande händer försökte Albin desperat laga det omöjliga, men hans fingrar var blodiga efter att ha skurit sig på de vassa kanterna.

Lena föll ner på knä bredvid honom, hennes händer skakade när hon försiktigt tog hans blodiga fingrar i sina. "Det är okej, Albin. Det var bara en olycka," viskade hon, men hennes röst svek henne, sprucken av oro.

"Nej... nej, mamma..." Albin ryckte tillbaka sina händer, ögonen fyllda av skräck och tårarna som vägrade sluta rinna. "Pappa kommer bli arg. Han kommer bli så arg!" Hans kropp skakade, små snyftningar bröt tystnaden. "Han kommer slå dig igen... och det är mitt fel."

Lena stelnade till. Hennes händer frös där de höll hans små fingrar. Orden var som ett slag i magen. Minnet slog till med full kraft, från den kvällen för månader sedan, när allt hade eskalerat. Minnet tog över. Det var en kväll när Adam kom hem efter en lång arbetsdag. Albin satt vid köksbordet och ritade, hans ansikte fyllt av förväntan när dörren öppnades.

"Pappa! Kan vi läsa en bok ikväll? Du, jag och mamma?" frågade han entusiastiskt. Lena kände hur hjärtat värmdes av Albins förslag. Det hade gått en tid sedan Adam engagerat sig i något som rörde dem. Men Adam stannade i dörröppningen, såg trött på Albin och suckade tungt.

"Inte nu, Albin, jag är för trött. Pappa har inte tid för sånt här."

Lena, som stod vid spisen, kände irritationen växa. "Adam, det tar bara några minuter att läsa för honom. Du är aldrig hemma. Han vill bara ha lite tid med dig."

Adam vände sig om, med en kall blick som krympte rummet. "Tror du att jag kan sluta jobba och leka pappa hela dagarna? Vem tror du betalar för allt det här?"

Lena såg på honom, och något inom henne brast. "Det handlar inte om pengar, Adam. Albin behöver dig. Vi behöver dig här, inte bara dina pengar."

"Vad sa du?" Hans röst var låg och farlig.

"Jag sa att vi behöver mer än bara dina pengar."

Och då, med en plötslig kraft hon inte hade förväntat sig, kom slaget. Det var snabbt, men effekten brutal. Hennes ansikte brann av smärta, och hon tog ett steg tillbaka, oförmögen att förstå vad som just hänt. Kindens bultande smärta spred sig medan huden började svullna.

Albin stod där, stum, med ögon stora som tallrikar. Lena vände sig om och mötte hans blick — den lilla pojken som just sett sin far slå sin mamma. Hans ansikte var kritvitt, och utan ett ord sprang han in på sitt rum och stängde dörren bakom sig.

Dagarna efter var fyllda av tystnad. Lena grät varje natt innan hon la sig, medan Adam kom med blommor och förlåtelse, och återvände hem tidigare än vanligt. Till slut tryckte hon ner sina känslor av skuld och skam. Hon behövde vara stark för Albin; han var den enda som fick henne att fortsätta med detta liv. Hon satte blommorna i vasen på köksbordet med ett litet, svagt leende, trots det stora blåmärket som fortfarande färgade hennes vänstra öga och kind.

Men när Lena nu satt där och såg på Albins blodiga händer, krossades något inom henne. En enorm ilska vällde fram, hennes hjärta bultade av adrenalin. Hon såg rött. Det hade gått för långt.

Lena hade alltid strävat efter att vara den perfekta frun för Adam. Hon följde hans regler och formade sig efter hans förväntningar, alltid med ett leende. Hon hade aldrig velat göra honom arg. Men varför hade deras barn hamnat i denna situation? Varför satt Albin framför henne, förkrossad, som om han bar på hela mänsklighetens skuld?

En epifani slog henne som en blix. Hennes huvud började snurra, och hon insåg att hon inte kunde stanna här längre—hon kunde inte. Albin, Albin... De kunde inte stanna här. De behövde fly, snabbt och långt bortom Adams räckhåll. Innan de blev helt förkrossade. Innan Adam förvandlade henne till sin docka, sin marionett. Hela hennes verklighet snurrade kring denna insikt. Tankarna skrek. Hon ville skrika, men inget kom ut. Rädslan och ilskan blandades till en kokande desperation. De behövde bryta sig loss och rädda sig själva innan det var för sent. Trycket byggdes i bröstet; det här kunde inte fortsätta. Ingen tid att förlora.

Lena sprang. Kroppen skakade. Tårarna rann. Albin. Blodiga händer. Fläckar på mattan. Kläder flög. Snabbt, snabbt. Hjärtslag som ekade. Ingen tid. 18:30. Adam. Snart hemma.

“Albin, vi måste gå.” Rösten var skakig, men beslutsam. “Ta min hand” Kylan bet i luften. Varje ljud kändes överdrivet, skarpt. En bil körde förbi. Rädslan grep tag om dem, som en kall hand runt strupen. Ett steg i taget, tänkte Lena. Ett steg i taget.

“Vad händer nu?” frågade Albin, nästan viskande.

Lena kände hur hennes hjärta bultade i takt med Albins. “Vi går framåt,” sa hon med ett svagt leende. “Tills vi inte kan längre.”